

F. Pacius.

1.

Björskudden 21 Mars 1881.

Lieber Pacius!

Jag var den 19 Mars i
Helsingfors för att trycka
din hand. Jag visste väl,
att den tillämnade Sänga-
refesten måste inställas
under dessa förskräckliga
dynamitlidet, men jag
tänkte att vi skulle sjun-
ga din Morgonsång i all
enkelhet för dig och år-
nu få den glädjen att
upplifva gamla minnen.

Genom Borgströms hörde
jag, att ni rest bort, och
det kan ju ingen undra
på, om du är trött att

se många besök.
Men ändå vill jag säga
dig, om du skulle tvifla
derpå, att få gamla pro-
fessorer äro så afhäll-
na som du. Du var så
litet glömd den 19 Mars,
att hvar jag kom, hörde
jag sägas: har du varit
hos Tacius? Är han borts-
rest? Vi skulle så ger-
na velat sjunga för ho-
nom i dag.

Hvad skulle jag svara?
Ja, visst hade vi gerna
sjungit för honom. Och
jag, bläckuddare, skulle
ha sjungit på mitt sätt
en plump, om ej bättre.
Gamla, kära Vän, Gud
välligne dig och gifve

dig hvad endast Han. för-
mär gifva, - aftonlugnet
i sin kärlek, som öfver-
går allt, allt i detta stor-
miga lif - och fridsböner,
så i ett lyckligt hem!

Gubbarne från vår ung-
dom börja att glesna.
Fredrik Cygnaeus soffer nu
och i sin klippa. Men
när vi jämföra oss med
honour, icke som visma-
kare, men som menni-
skor, tänk, Lieber Tacius,
huru afundsvärde vi äro
mot honour, som bräcklig,
ensam och öfvergifven icke
såg någon annan omkring
sig, än den legda skö-
terskan och de stumma
taflorna, inom hvilkas

ramar intet meniskt
hjerta klappade! Vi der-
emot, - lät oss tacka Gud
för att vi se vid vår sida
den trogna makar, vår
ungdomsbud - barnen, i
hvilka vi uppleva vår
^{ändast} andra sommar, och bar-
^{från} vår makar, i hvilka vi
uppleva den tredje vå-
ren! Ser du, gamle vän,
när missmodet stundom
kommer, såsom det ju
kommer ibland, när vi
känna ärens tyngd och
harnas afver att vi ej
mer kunna dikta så-
dana visor, som vi dik-
lade förr, - då skola vi
tanke på den grävade
enslingan Fredrik Cygnæus

Paciuss. 21.3.81

2.

och kända, oss rika, - ja
rika och lyckliga! - och
så skola vi åter tacka
Gud och finna det myc-
ket orördigt att tappa
kuraget. Nej, lieber Pacius,
mod och förtrostan! Så
länge vi kunna röra en
fena, skola vi simma
framåt det Gud har ka-
stat oss, fattige mörtar
i världens haf, och ar-
beta, älska, tro och hop-
pas intill det sista.

Helsa de dina. Gud vare
med eder! Helsa särskildt
lilla Maricchen, från hvil-
ken gudfar var glad att
nyligen få ett trefligt bref.

Din i alla tider

lillgifvaste

L. F.